

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 25 lipca 2017 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. odmówił K. G. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że została ona wydana w oparciu o orzeczenie komisji lekarskiej z dnia 19 lipca 2017 r., która stwierdziła, że wnioskodawca nie jest niezdolny do pracy. Zakład Ubezpieczeń Społecznych wskazał, że w dziesięcioleciu przed zgłoszeniem wniosku o rentę z tytułu niezdolności do pracy tj. w okresie od 5 maja 2007 r. do 4 maja 2017 r. wnioskodawca, na wymagane 5 lat okresów składkowych i nieskładkowych, udowodnił 1 rok, 3 miesiące i 6 dni.

/decyzja k.147 plik I akt ZUS/

Odwołanie od powyższej decyzji złożył K. G. wnosząc o jej zmianę i przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. K. G. podniósł, że nie zgadza się z ustaleniami orzeczników ZUS.

/odwołanie k.2 – 4/

W odpowiedzi na odwołanie, pełnomocnik organu rentowego wniósł o jego oddalenie.

/odpowiedź na odwołanie k.5/

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca K. G. urodził się (...), legitymuje się wykształceniem zasadniczym; zawód wyuczony - stolarz. W swojej karierze zawodowej pracował jako stolarz, przedstawiciel handlowy, doradca klienta, telemarketer.

/okoliczności bezsporne/

K. G. legitymuje się umiarkowanym stopniem niepełnosprawności.

/okoliczność bezsporna/

Wnioskodawca utrzymuje się z zasiłku, otrzymywanego w związku z ustalonym stopniem niepełnosprawności.

/zeznania wnioskodawcy min.00:14:50 – 00:24:36 rozprawy z dnia 12 września 2018 r., płyta CD k.147 w związku z jego informacyjnymi wyjaśnieniami min.00:01:37 – 00:06:40 rozprawy z dnia 11 kwietnia 2018 r., płyta CD k.82/

W dniu 5 maja 2017 r. K. G. złożył wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy.

/wniosek k.1 – 4 plik I akt ZUS/

Lekarz Orzecznik ZUS, po przeprowadzeniu bezpośredniego badania i dokonaniu analizy dokumentacji medycznej, rozpoznał u wnioskodawcy: przewlekły zespół bólowy szyjny w przebiegu zmian zwyrodnieniowo – dyskopatycznych bez objawów korzeniowych ubytkowych i istotnego upośledzenia sprawności ruchowej, kręgoszyk L5 – S1, zaburzenia depresyjne łagodne. Orzeczeniem z dnia 27 czerwca 2017 r. Lekarz Orzecznik ZUS stwierdził, że wnioskodawca nie jest niezdolny do pracy.

/opinia lekarska z dnia 27 czerwca 2017 r. k.113 – 114 plik II akt ZUS, orzeczenie k.139 - 139 plik I akt ZUS/

Wnioskodawca złożył sprzeciw.

W związku ze zgłoszonym sprzeciwem od orzeczenia lekarza orzecznika, sprawa K. G. została skierowana do Komisji Lekarskiej ZUS.

/okoliczności bezsporne/

Komisja Lekarska ZUS, po przeprowadzeniu bezpośredniego badania ubezpieczonego oraz po dokonaniu analizy dokumentacji medycznej, rozpoznała u wnioskodawcy : przewlekły zespół bólowy szyjny w przebiegu zmian zwyrodnieniowo – dyskopatycznych bez objawów korzeniowych , ubytkowych i istotnego upośledzenia sprawności ruchowej , kręgozmyk L5 – S1 , zaburzenia depresyjne łagodne. Orzeczeniem z dnia 15 lipca 2015 roku, Komisja Lekarska ZUS uznała, że wnioskodawca nie jest niezdolny do pracy.

/opinia lekarska z dnia 19 lipca 2017 r. k.117 - 119 plik II akt ZUS, orzeczenie k.140 – 140 plik I akt ZUS/

Powyższe orzeczenie komisji lekarskiej legło u podstaw wydania przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych, zaskarżonej decyzji.

/decyzja k.147 plik I akt ZUS/

Sąd Okręgowy przeprowadził postępowanie dowodowe obejmujące dopuszczenie dowodu z opinii biegłych sądowych, powołanych z uwagi na udokumentowane, dolegliwości wnioskodawcy , pod kątem – stopnia naruszenia sprawności organizmu wnioskodawcy, w aspekcie zdolności do pracy.

U K. G. rozpoznano: przewlekły zespół bólowy kręgosłupa (szczególnie odcinka szyjnego) w przebiegu zmian zwyrodnieniowo – dyskopatycznych bez istotnych deficytów neurologicznych , kregozmyk L5/S1. Wnioskodawca od 2009 r. jest leczony z powodu bólów kręgosłupa , szczególnie odcinka szyjnego i lędźwiowo – krzyżowego. W badaniach diagnostycznych rozpoznano u wnioskodawcy zmiany zwyrodnieniowe i dyskopatyczne , szczególnie w odcinku szyjnym kręgosłupa. Neurochirurg zakwalifikował wnioskodawcę do zabiegu operacyjnego C5/C6. Wnioskodawca, na rynku pracy, jest osobą niepełnosprawną w stopniu umiarkowanym. Stwierdzone, w badaniu podmiotowym i przedmiotowym, **naruszenia sprawności organizmu nie powodują długotrwałej niezdolności do wykonywania pracy zarobkowej** w myśl ustawy o emeryturach i rentach.

/opinia k.10 – 13 **biegłego sądowego neurologa** J. B./

U wnioskodawcy rozpoznano zaburzenia adaptacyjne. Wnioskodawca utrzymuje się ze stałego zasiłku z MOPS z racji umiarkowanego stopnia niepełnosprawności z powodu schorzeń kręgosłupa. Do psychiatry został skierowany w trakcie turnusu rehabilitacyjnego z powodu reakcji adaptacyjnej w 2015r., przyjmuje łagodny lek wyrównujący nastrój. **Stopień naruszenia sprawności organizmu wnioskodawcy**, w wyniku rozpoznanych schorzeń z zakresu psychiatrii, **nie powoduje u wnioskodawcy niezdolności do pracy.**

/opinia k.25 - 26 **biegłego sądowego psychiatry** K. K./

U K. G. rozpoznano: niedomykalność zastawki mitralnej (ślad) , niedomykalność zastawki trójdzielnej (ślad) , nieistotne hemodynamiczne , wiotką przegrodę międzyprzedsionkową , bez cech przecieku , wydolność krążenia. **Stopień naruszenia sprawności organizmu wnioskodawcy**, w wyniku rozpoznanych schorzeń z zakresu kardiologii , **nie obniża sprawności organizmu wnioskodawcy w stopniu powodującym długotrwałą niezdolność do pracy**, z punktu widzenia kardiologa.

/opinia k.98 - 99 **biegłego sądowego kardiologa** B. Lao – G./

U wnioskodawcy rozpoznano: wielopoziomowe zmiany zwyrodnieniowo – dyskopatyczne kręgosłupa i kręgozmyk L5/S1 z przewlekłym zespołem bólowym , naczyniak trzonu L3. Stopień zaawansowania stwierdzonych schorzeń nie daje podstaw do orzekania o trwałej bądź długotrwałej niezdolności do pracy zarobkowej. Profilaktycznie badany nie powinien podejmować prac wymagających dźwigania dużych ciężarów. **Stopień naruszenia sprawności organizmu wnioskodawcy**, w wyniku rozpoznanych schorzeń , **nie powoduje u wnioskodawcy niezdolności do pracy.**

Wnioskodawca jest zdolny do pracy zarobkowej.

/opinia k.106 – 107 oraz ustna opinia uzupełniająca min.00:02:28 – 00:13:16 rozprawy z dnia 12 września 2018 r. , płyta CD k.147 **biegłego sądowego ortopedy** E. B./

Powyższy stan faktyczny został ustalony na podstawie dowodów z dokumentów w postaci orzeczenia lekarza orzecznika i komisji lekarskiej ZUS, wniosku o przyznanie renty oraz opinii lekarskich.

W toku postępowania wnioskodawca zakwestionował ustalenia komisji lekarskiej ZUS wskazujące, że nie jest on niezdolny do pracy.

Celem weryfikacji stanowiska wnioskodawcy Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych: neurologa , psychiatry , kardiologa oraz ortopedy.

Złożone w sprawie opinie są jasne, zostały sporządzone przez biegłych o specjalnościach właściwych z punktu widzenia schorzeń, na jakie cierpi wnioskodawca, w oparciu analizę przedłożonej dokumentacji lekarskiej i jego bezpośrednie badanie.

Sąd oceniając zgromadzony materiał dowodowy, w pełni uznał wartość dowodową opinii powołanych w sprawie biegłych. W ocenie Sądu złożone do sprawy opinie nie zawierają żadnych braków i wyjaśniają wszystkie okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia sprawy. Biegli wydali opinie po przeprowadzeniu stosownych badań i analizie dostępnej dokumentacji lekarskiej wnioskodawczyni. Określili schorzenia występujące u wnioskodawcy oraz ocenili ich znaczenie dla jej zdolności do pracy, odnosząc swą ocenę do kwalifikacji zawodowych. Zdaniem Sądu, opinie biegłych są rzetelne, zostały sporządzone zgodnie z wymaganiami fachowości i niezbędną wiedzą w zakresie stanowiącym ich przedmiot, a wynikające z nich wnioski są logiczne i prawidłowo uzasadnione.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie jest niezasadne.

Zgodnie z treścią **art.57 ust.1** ustawy z 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2018 r., poz.1270) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełni łącznie następujące warunki:

- 1) jest niezdolny do pracy,
- 2) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy,
- 3) niezdolność powstała w okresach wymienionych w cytowanym przepisie, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Brak choćby jednego z warunków wymienionych w art.57 ww. ustawy powoduje brak prawa do świadczenia.

W niniejszej sprawie spór, między stronami, podlegał ocenie czy stopień naruszenia sprawności organizmu wnioskodawcy, powoduje niezdolność do pracy.

Zgodnie z **treścią art.12 ww.** ustawy niezdolną do pracy w rozumieniu ustawy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy, a częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Przy ocenie stopnia i przewidywanego okresu niezdolności do pracy oraz rokowania, co do odzyskania zdolności do pracy, uwzględnia się stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej

sprawności, w drodze leczenia i rehabilitacji i możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne (**art.13 ust.1 ww. ustawy**).

W definicji niezdolności do pracy, ustawodawca dał wyraz powiązaniu prawa do renty z rzeczywistą znaczną utratą zdolności do pracy zarobkowej, jako takiej, a częściową niezdolność do pracy powiązał z niezdolnością do pracy w ramach posiadanych kwalifikacji, przy uwzględnieniu możliwości i sprawności niezbędnych do dalszego zaangażowania w procesie pracy, zaakcentował istnienie potencjalnej przydatności do pracy. Chodzi zatem o zdolność do pracy zarobkowej nie tylko, jako zdolność do wykonywania dotychczasowej pracy, ale zdolność do podjęcia pracy w ogóle, z uwzględnieniem rodzaju i charakteru dotychczas wykonywanej pracy, poziomu wykształcenia, wieku, predyspozycji psychofizycznych.

Zdolność do pracy ma dwa elementy: biologiczny (ogólna sprawność psychofizyczna) i gospodarczy (przydatność na rynku pracy). Należało zatem ustalić, czy wnioskodawca jest zdolny do wykonywania pracy w dotychczasowym pełnym zakresie, czy jego kwalifikacje pozwalają na wykonywanie innej pracy, czy dla utrzymania aktywności zawodowej konieczne jest przekwalifikowanie.

Niezdolność do wykonywania dotychczasowej pracy nie jest kryterium niezdolności do pracy w rozumieniu art.12 ww. ustawy. Brak możliwości wykonywania dotychczasowej pracy nie jest wystarczający do stwierdzenia częściowej niezdolności do pracy, gdy jest możliwe podjęcie innej pracy (w swoim zawodzie, bez przekwalifikowania lub gdy rokowanie, co do przekwalifikowania jest pozytywne). Niezdolność do wykonywania dotychczasowej pracy jest warunkiem koniecznym do ustalenia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, ale nie jest warunkiem wystarczającym, jeżeli wiek, poziom wykształcenia, predyspozycje psychofizyczne dają podstawy do uznania, że jest możliwe podjęcie pracy w zawodzie albo po przekwalifikowaniu.

O częściowej niezdolności do pracy nie decyduje sam fakt występowania schorzeń, ale ocena, czy i w jakim zakresie, wpływają one na utratę zdolności do pracy, zgodnie z kwalifikacjami.

Wnioskodawca posiada wykształcenie w zawodzie stolarza. W swojej karierze zawodowej pracował jako stolarz , przedstawiciel handlowy , doradca klienta , telemarketer. Z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, że rozpoznane u wnioskodawcy schorzenia nie ograniczają jego sprawności w stopniu znacznym, powodującym niezdolność do pracy zarobkowej zgodnie z posiadanymi kwalifikacjami.

Należy też wskazać, iż przyczyna niezdolności do pracy nie ma wynikać z choroby, a z naruszenia sprawności organizmu, czyli czynnika medycznego, który powoduje utratę zdolności do pracy. Wprawdzie występujące u wnioskodawcy schorzenia stanowią przeciwwskazanie do zatrudniania go przy pracach wymagających dźwigania dużych ciężarów, to jednak istnienie tego typu przeciwwskazań nie jest automatycznie podstawą orzekania niezdolności do pracy. Podkreślić bowiem należy ,że wnioskodawca może wykonywać szereg prac zgodnych z posiadanymi możliwościami zdrowotnymi i kwalifikacjami. Wskazać w tym miejscu należy ,że, przy ocenie opinii biegłych lekarzy, Sąd nie może zająć stanowiska odmiennego, niż wyrażone w opinii, na podstawie własnej oceny stanu faktycznego. Odmienne ustalenie, w tej mierze, może być dokonane tylko na podstawie opinii innych biegłych lekarzy, jeżeli ich opinia jest bardziej przekonująca oraz wszechstronnie przedstawia kwestię nasuwającą wątpliwości w sprawie (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 października 1987 roku, II URN 228/87).

Wprawdzie wnioskodawca jest osobą o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności, to jednak należy wskazać, że zgodnie z treścią art.2 punkt 11 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 roku o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (tekst jednolity Dz.U. z 2016 roku, poz.2046) niepełnosprawność - oznacza trwałą lub okresową niezdolność do wypełniania ról społecznych z powodu stałego lub długotrwałego naruszenia sprawności organizmu, w szczególności powodującą niezdolność do pracy. Do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej lub wymagającą czasowej albo częściowej pomocy innych osób w celu

pełnienia ról społecznych (art.4 ust. 2 ww. ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych).

Pojęcie niepełnosprawności jest pojęciem szerszym niż pojęcie niezdolności do pracy w rozumieniu ww. ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, obejmuje swym zakresem niezdolność do wykonywania zatrudnienia, co znajduje wyraz w określeniu osoby niepełnosprawnej jako tej, która uzyskała orzeczenie o całkowitej lub częściowej niezdolności do pracy, na podstawie odrębnych przepisów. W konsekwencji więc, każda osoba niezdolna do pracy jest osobą niepełnosprawną, choć nie każda osoba niepełnosprawna jest osobą niezdolną do pracy. Na gruncie obowiązującego prawa nie ma podstaw do utożsamiania niepełnosprawności i niezdolności do pracy i negowania istniejących między nimi różnic. Różnice występują zarówno w płaszczyźnie definicyjnej, jak i w zakresie orzekania o niepełnosprawności i niezdolności do pracy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 sierpnia 2003 roku, II UK 386/02, Lex 107174). W uzasadnieniu cytowanego wyroku Sąd Najwyższy wyjaśnił, iż że nie w każdym przypadku niepełnosprawność w rozumieniu ustawy o rehabilitacji zawodowej pokrywa się z niezdolnością do pracy w rozumieniu przepisów rentowych. Po pierwsze ustawa o rehabilitacji zawodowej (...) wiąże zaliczenie do stopnia niepełnosprawności ze zdolnością do wykonywania zatrudnienia, a nie z niezdolnością do pracy w rozumieniu przepisów rentowych. Po drugie, niepełnosprawność oznacza nie tylko naruszenie sprawności organizmu, ale również utrudnienie, ograniczenie bądź niemożliwość wypełniania ról społecznych jako elementu uczestnictwa w życiu społecznym. Gdyby ustawodawca chciał utożsamiać niezdolność do pracy i niepełnosprawność to po pierwsze nie ustanowiłby dwóch odrębnych trybów ustalania tych kwestii, a w sytuacji istnienia dwóch trybów, wprowadziłby ewentualną zależność obu ustaleń. Tymczasem zależność taka wynika z **art.5** ww. ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych i dotyczy wyłącznie orzeczeń lekarza orzecznika lub komisji lekarskiej ZUS ustalających niezdolność do pracy.

Z dokonanych ustaleń wynika, że wnioskodawca ma 53 lata, jest więc osobą w wieku, pozwalającym na wykonywanie aktywności zawodowej, ewentualne przekwalifikowanie się , albowiem wnioskodawca posiada doskonale przygotowanie zawodowe teoretyczne i praktyczne: z wyuczonego zawodu jest - stolarzem. W swojej karierze zawodowej pracował jako stolarz , przedstawiciel handlowy , doradca klienta , telemarketer., a obecnie, na rynku poszukiwani sa pracownicy o takim przygotowaniu i doświadczeniu zawodowym . Nadto , co wynika z opinii biegłych , wnioskodawca nie utracił, w znacznym stopniu zdolności do pracy - zatem ma potencjalnie możliwości mobilnej aktywizacji zawodowej , mając na uwadze zakres już posiadanych kwalifikacji i doświadczenia zawodowego , choć , z uwagi na sytuację ekonomiczną na rynku pracy, wykonywanie pracy – dotychczas świadczonej lub podjęcie nowej czy też przekwalifikowanie się nie jest zadaniem łatwym. I Sąd, mając na uwadze całokształt okoliczności podmiotowo-przedmiotowych , taki wniosek podziela.

Sąd przeanalizował sytuację wnioskodawcy w aspekcie dyspozycji **art. 13 ust.1 cyt. Ustawy**.

W konsekwencji, brak jest podstaw do przyznania wnioskodawcy prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy i Sąd na postawie **art.477¹⁴§1 k.p.c.** oddalił odwołanie.

S.B.

ZARZĄDZENIE

odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi wnioskodawcy z urzędu k. 211